

[Svend Heiselberg]

meget som deres kollegers i de øvrige EF-lande.

Men landbrugets problemer berører jo mere end de 140.000 mennesker, der arbejder i bedrifterne. Landbrugets problemer vil også komme til at ramme de 40.000 mennesker, der arbejder i forarbejdningsindustrien, og de 70.000 mennesker, der arbejder i forsynings- og servicevirksomhederne.

Derfor er det beklageligt, at regeringspartiet ikke i dag føler sig foranlediget til at søge efter den fællesnævner, der måske kunne føre til et fornuftigt samarbejde om landbrugets problemer. Tværtimod optrådte landbrugsministeren arrogant og hyklerisk, og det er uanstændigt over for et erhverv, der er bragt i så store vanskeligheder.

Hvis regeringen ikke snart kommer med et tilfredsstillende udspil, bør de 6 partier, der har været samlet den 24. februar, samles igen for derefter at bruge det flertal, de har, til at få vedtaget de fornødne landbrugsordninger.

Vi må konstatere, at regeringen også på landbrugsområdet har valgt at udskyde løsningen af problemerne. Skal dette ændres – og det skal det – må det først fornødne og også yderst saglige derfor være at sætte regeringen stolen for døren.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Jeg vil gerne til det, hr. Svend Heiselberg lige har sagt, sige, at jeg meget gerne vil finde en fællesnævner. Jeg har set, at hr. Svend Heiselberg på et møde, der er refereret i Morsø Folkeblad, har sagt, at det var en fejl, at venstre ikke gik ind for regeringens tanker om pensionskassepengene, som regeringen skitserede dem, før valget, og at man ikke burde have begået den fejl, hvis man ville have hjulpet landbruget. Er det den fællesnævner, hr. Svend Heiselberg leder efter, så kan jeg give tilsagn om, at vi stadig væk er villige til at drøfte den.

(Kort bemærkning).

Svend Heiselberg (V):

Jeg vil gerne sige til landbrugsministeren, at det har han aldrig læst i Morsø Folkeblad. Hvis landbrugsministeren vil læse det op, vil han nok også over for tilhørerne kunne bekræfte, at der ingen steder står, at venstre er parat til at indgå i de ordninger, som landbrugsministeren omtalte.

Der står heller ingen steder i det referat, som landbrugsministeren er i besiddelse af, at det var en fejl, at venstre var med til at vælte regeringen.

Landbrugsministeren (Bjørn Westh):

Der står her i Morsø Folkeblad for den 9. februar 1982, at folketingsmedlem Svend Heiselberg, venstre, udtaler:

»Efter at have sat mig ind i de gældende planer om indeksslån er jeg ikke længere sikker på, at det var så klogt at afvise ideen om en tvangsordning.«

Og det bliver uddybet flere steder i artiklen.

Askjær Jørgensen (FP):

Jeg har været medlem af folketingets erhvervsudvalg samtidig med, at den nuværende landbrugsminister også var det. Det skete nogle gange, at den nuværende landbrugsminister og undertegnede provokerede hinanden lidt. Jeg synes faktisk, at jeg følte mig meget provokeret, da jeg hørte landbrugsministeren i dag. Jeg nåede i hvert fald til den konklusion, at landbrugsministeren ikke kan huske noget fra sin tid i folketingets erhvervsudvalg, eller også har landbrugsministeren ikke nået at være medlem af folketingets erhvervsudvalg så længe, at han nåede at finde ud af, hvordan erhvervslivet i Danmark har det. Derfor føler jeg faktisk, at det er nødvendigt, at jeg prøver at gøre et forsøg på at sætte landbrugsministeren lidt ind i forholdene.

Der er smedevirksomheder, landbrugsmaskinevirksomheder og alle mulige andre virksomheder i Danmark, der lever af, at bønderne tjener penge. Vi er nogle stykker, der oplevede det år, hvor kartoflerne var dyre i Vestjylland, de kostede virkelig noget, således at de vestjyske kartoffelavlere tjente mange penge, og så var vi pludselig en hel masse andre, der også tjente en masse penge. Og sådan gælder det på alle områder. Når svineavlerne får gode priser for grisene, når afregningerne stiger, kan man mærke det, så kommer der penge hos de landmænd, der har mange grise. Sådan er det hele vejen rundt. Der kan være et år med en god korn-avl, et år med en god frøavl. Når det har været et godt år for frøavlerne, kan man mærke det i de egne af landet, hvor de er. Så er der penge til hele resten af samfundet.